

Sygnatura akt VIII C 106/15

\$%\$VIII/C/106/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Martyniec

Protokolant: Kamila Wolejszo

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2016 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa Kancelarii (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz strony powodowej Kancelarii (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. kwotę 15.105,90 zł (piętnaście tysięcy sto pięć złotych dziewięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami, a od 1 stycznia 2016 r. odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 23 marca 2013 r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1.637,92 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Śródmieścia) kwotę 202,20 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego sądowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 listopada 2014 r. strona powodowa Kancelaria (...) Sp. z o.o. we W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 25.161,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23 marca 2013 r. do dnia zapłaty, a także kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego i opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż w dniu 14 lutego 2013 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, którego sprawca objęty był ochroną ubezpieczeniową udzieloną przez pozwanego, a w wyniku którego doszło do uszkodzenia samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Strona pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne i przyznała poszkodowanemu odszkodowanie za uszkodzenia przedmiotowego pojazdu w kwocie 11.232,11 zł. Podała, iż w dniu 30 sierpnia 2014 r. właściciel pojazdu dokonał cesji wierzytelności wynikającej ze zdarzenia na rzecz strony powodowej. Strona powodowa zleciła wykonanie ekspertyzy, z której wynika, iż warsztatowy koszt naprawy uszkodzeń pojazdu wykonanej w lokalnym, specjalistycznym zakładzie napraw powypadkowych pojazdów, w zakresie niezbędnym w celu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, wyliczony w kalkulacji naprawy sporządzonej za pomocą systemu A., wynosi łącznie 36.393,13 zł brutto.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Przyznała, iż w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 14 lutego 2013 r. Podniosła jednak, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej kwocie 12.894,10 zł, która to kwota odpowiada kosztom naprawy wyliczonym według przeciętnych cen części zamiennych i robocizny niezbędnych do dokonania naprawy i pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku, przy uwzględnieniu cen usług i części występujących na rynku lokalnym. Podniosła, że wyjaśnienia wymaga okoliczność, czy pojazd został po kolizji naprawiony przez poszkodowanego, albowiem jeśli został w ten sposób przywrócony do stanu sprzed kolizji, wówczas wyłącznie koszty poniesione przez poszkodowanego stanowią o wysokości poniesionej szkody. Jeśli zaś pojazd nie został naprawiony po kolizji, ustalenia zdaniem strony pozwanej wymaga, czy uszkodzone w wyniku kolizji z dnia 14 lutego 2013 r. części pojazdu były częściami oryginalnymi, wcześniej nieuszkodzonymi, skoro odszkodowanie ma rekompensować rzeczywistą stratę poszkodowanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 14 lutego 2013 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Bezsporne

Samochód marki M. (...) przed zdarzeniem z dnia 14 lutego 2014 r. był w dobrym stanie. Jego właściciel po kolizji nie dokonał naprawy, sprzedał samochód w stanie uszkodzonym.

Dowód:

- Zeznania świadka P. G. (1), protokół elektroniczny z rozprawy z dnia 01-09-2015 r., protokół skrócony, k. 110.

Poszkodowany zawiadomił stronę pozwaną o szkodzie w dniu 20 lutego 2013 r. Pismem z dnia 28 lutego 2013 r. strona pozwana poinformowała poszkodowanego P. G. (1), że przyznane zostało mu odszkodowanie w kwocie 11.232,11 zł. Ostatecznie strona pozwana przyznała poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej kwocie 12.894,10 zł.

Dowód:

- Pismo strony pozwanej z dnia 28 lutego 2013 r., k. 15,
- Pismo strony pozwanej z dnia 14 marca 2013 r., k. 51;
- Potwierdzenie przelewu, k. 52.

W dniu 30 sierpnia 2014 r. P. G. (2) zawarł z P. G. (1) umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której nabył od niego wierzytelność w stosunku do strony pozwanej i sprawcy zdarzenia wynikającą ze szkody komunikacyjnej nr (...) z dnia 14 lutego 2013 r., w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki M. o numerze rejestracyjnym (...) i numerze nadwozia (...). Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 16 września 2014 r. P. G. (2) przeniósł tę wierzytelność na stronę powodową.

Dowód:

- Umowa przelewu wierzytelności, k. 18,
- Umowa przelewu wierzytelności, k. 20,

- Aneks do umowy przelewu wierzytelności, k. 69,
- Aneks do umowy przelewu wierzytelności, k. 73.

Pismem z dnia 22 września 2014 r. strona powodowa wezwała stronę pozwaną do zapłaty. Pismem z dnia 14 października 2014 r. strona pozwana odmówiła wypłaty dalszego odszkodowania.

Dowód:

- Pismo strony pozwanej z dnia 14 października 2014 r., k. 26.

Koszt naprawy pojazdu wynosił 62.439,78 zł brutto, wartość pojazdu – 50.100 zł, a wartość pozostałości (pojazdu w stanie uszkodzonym) – 22.100 zł.

Dowód:

- Opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, k. 128-43, 165.

Sąd zważył co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Fakt powstania szkody w pojeździe, jak również odpowiedzialność strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. co do zasady nie były w sprawie sporne. Również zakres prac koniecznych do przywrócenia pojazdu do daty sprzed kolizji drogowej nie był kwestionowany.

Spór sprowadzał się do ustalenia wysokości powstałej w pojeździe szkody, podniosła ona bowiem, że wypłacone przez nią odszkodowanie pokryło szkodę w całości.

Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego, w szczególności zaś treść opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, Sąd doszedł do przekonania, iż strona powodowa zasadnie domagała się wypłaty odszkodowania uzupełniającego.

Zgodnie bowiem z brzmieniem przepisu art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2). Z kolei z treści przepisu art. 9 w zw. z art. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wynika, iż umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wyniki z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje również szkody wyrządzone umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa ubezpieczającego lub osób, za które ponosi on odpowiedzialność.

Zastosowanie cytowanego wyżej przepisu art. 363 k.c. w sferze odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela prowadzi do wniosku, że treścią świadczenia ubezpieczyciela wynikającą z umowy ubezpieczenia OC nie jest jednak przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku (restytucja techniczna samochodu), ale naprawienie szkody powstałej w ogóle w majątku poszkodowanego wywołanej uszkodzeniem pojazdu. Odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia OC wypłaca się zawsze w pieniądzu. Jak przy tym jednoznacznie wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego odszkodowanie

ubezpieczeniowe przy ubezpieczeniu OC jest odszkodowaniem w pełnej wysokości, polegającym na zapłacie kwoty koniecznej do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed wypadku (por. wyrok SN z dnia 11.06.2003 r., V CKN 308/01, wyrok SN z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00). Jak przy tym zgodnie podkreśla się w judykaturze, obowiązek naprawienia szkody przez ubezpieczyciela nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierzał ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać mu uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę. Dla powstania odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela istotne znaczenie ma jedynie fakt powstania szkody, a nie fakt jej naprawienia. Poszkodowanemu w związku z ruchem pojazdu mechanicznego przysługuje w ramach ubezpieczenia OC roszczenie odszkodowawcze z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie dopiero po powstaniu kosztów naprawy samochodu. Okoliczność naprawienia szkody nie ma też znaczenia dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania ubezpieczeniowego, ponieważ wysokość ta powinna ściśle odpowiadać kosztom wyrównania uszczerbku, jaki pojawił się w majątku poszkodowanego po powstaniu wypadku komunikacyjnego, a więc kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 22.02.2007 r., I ACa 1179/06, wyrok SN z dnia 16.05.2002 r., V CKN 1273/00, wyrok SN z dnia 16.01.2002 r., VI CKN 635/00 i orzecznictwo tam przywołane).

O przywróceniu zaś pojazdu do stanu sprzed zdarzenia można zaś mówić jedynie wtedy, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym względem: technicznym, zdolności użytkowej, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku. Rzecz bowiem uznaje się za naprawioną, gdy jej stan nie odbiega od stanu sprzed wyrządzenia szkody (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 10.11.1992 r., I ACr 410/92).

Jak wynika zatem z powyższego, odszkodowanie powinno zostać ustalone w wysokości równej rzeczywiście poniesionej szkodzie. Brak było zatem podstaw do zastosowania współczynnika amortyzacji przy cenach części zamiennych czy też materiale lakierniczym, jak to uczyniła w swojej kalkulacji strona pozwana. Poszkodowany nie jest bowiem zobowiązany do poszukiwania części najtańszych, lecz części, dzięki którym możliwe jest przywrócenie samochodu do stanu sprzed wypadku z zachowaniem wszystkich jego parametrów i funkcji (por. także wyrok SN z dnia 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99). Jak to również wymaga podkreślenia, brak było w materiale dowodowym jakiegokolwiek informacji na temat wcześniejszego uszkodzenia lub też naprawy części które uległy uszkodzeniu w przedmiotowym zdarzeniu, co mogłoby ewentualnie uzasadniać obniżenie ich ceny.

W świetle powyższego Sąd doszedł do przekonania, iż koszt naprawy wyniósł 62.439,78 zł brutto. Koszt ten i wysokość powstałej szkody Sąd przyjął za biegłym sądowym z zakresu techniki samochodowej P. S.. Biegły stwierdził, że zakres uszkodzeń wskazywany przez strony, nie wyczerpuje całkowicie uszkodzeń i koniecznych napraw, bowiem zgodnie z techniką motoryzacyjną oraz działaniem systemów bezpieczeństwa w pojeździe uszkodzeniu poduszek kierowcy i pasażera zawsze towarzyszy najpierw zadziałanie pasów bezpieczeństwa. W przedmiotowym przypadku zadziałały – wystrzeliły poduszki powietrzne kierowcy i pasażera. W takiej sytuacji pasy bezpieczeństwa i napinacze pasów również powinny zadziałać, a w związku z tym podczas naprawy – usunięcia skutków kolizji, konieczna jest ich wymiana.

Biorąc pod uwagę, że tak ustalony koszt naprawy przekroczył wartość pojazdu (ustaloną przez biegłego na kwotę 50.100 zł) stwierdzić należało, że miała miejsce szkoda całkowita. Wysokość szkody poniesionej przez poszkodowanego równała się zatem różnicy pomiędzy wartością pojazdu a wartością pozostałości (pojazdu w stanie uszkodzonym). Jak zeznał właściciel pojazdu P. G. (1) – nie dokonywał jego naprawy, ale sprzedał samochód w stanie uszkodzonym. Mając to na uwadze Sąd ustalił wysokość szkody na kwotę 28.000 zł, przyjmując za biegłym wartość pozostałości na kwotę 22.100 zł.

Strony ostatecznie nie kwestionowały opinii biegłego. Tym samym również Sąd nie znalazł podstaw do odmowy uznania wiarygodności oraz mocy dowodowej sporządzonej przez biegłego opinii uznając ją za spójną, logiczną i wyczerpującą.

Skoro zatem wysokość szkody wyliczona została na kwotę 28.000 zł, a strona pozwana wypłaciła już tym tytułem kwotę 12.894,10 zł, Sąd zasądził na rzecz strony powodowej dalszą kwotę 15.105,90 zł tytułem naprawienia szkody w pojeździe.

Orzeczenie w kwestii odsetek od zasądzonej kwoty Sąd oparł o treść przepisu art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Obowiązek wypłaty przez stronę pozwaną odszkodowania realizował się najdalej w dniu 20 marca 2013 r. Dlatego też Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 23 marca 2013 r. ustawowe, a od 1 stycznia 2016 roku ustawowe za opóźnienie.

W oparciu o powyższe, należało orzec, jak w punkcie I i II sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na treści przepisu art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W oparciu o powyższe, mając na uwadze, że powód uległ w części swojego żądania (40 %), Sąd zasądził na jego rzecz 1.238,80 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty procesu poniesione przez powoda składały się: opłata za udzielone pełnomocnictwo w wysokości 17 zł, koszty opłaty od pozwu w wysokości 1.259 zł oraz koszty pomocy prawnej, tj. 2.400 zł. Mając na uwadze, że powód wygrał w 60 %, na jego rzecz należałoby przyznać 2.205,60 zł. Na koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną składały się z kolei: opłata za udzielone pełnomocnictwo w wysokości 17 zł oraz koszty pomocy prawnej w wysokości 2.400 zł. Tym samym, mając na uwadze, że strona pozwana wygrała w 40 %, należałoby jej przyznać kwotę 966,80 zł. Po wzajemnym zniesieniu kosztów do kwoty 966,80 zł, strona pozwana miała obowiązek zwrócić powodowi kwotę 1.238,80 zł. Ponadto wynagrodzenie biegłego wyniosło łącznie 1.002,20 zł. Odpowiednio do stosunku wygrania procesu powód powinien ponieść koszty wynagrodzenia biegłego w wysokości 400,88 zł, natomiast strona pozwana – w wysokości 601,32 zł. Powód uiścił zaliczkę na wynagrodzenie biegłego w kwocie 800 zł, przekraczającą o 399,12 zł obciążającą go z tego tytułu koszty. Zatem Sąd nałożył na stronę pozwaną obowiązek zwrotu powodowi kosztów w kwocie 1.637,92 zł (1.238,80 zł + 399,12 zł). Biorąc pod uwagę, że całość wynagrodzenia biegłego nie została przez strony opłacona, Sąd nakazał ponadto stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 202,20 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.